

svojih tovarišev. Vesla udarijo in karavel se zgane — plava. Veter se ujame v jadra, vedno hitreje se odmika ladja od brega. Adrijan stoji ob kljunu. Z nemirnimi očmi gleda na rt Kašteline. Da ne prihiti še kdo, ki bi ga videl in ustavil na potu. Daleč je še veliko morje... Adrijan gleda, ostrmi: na vrhu rta se je očrtala moška postava. Mornar je po obleki. Rjavi obraz ima nekaj divjega, razbojniškega. Strastna jeza ga mu je spačila, ko gleda na ladjo, ki se oddaljuje. Da — kje je videl Adrijan ta obraz? Kaj se ni kazal v sanjah duši, hlepeči po maščevanju? Kar zakriči Adrijan: »Djokovič,« izdere svoj meč in hoče skočiti v vodo. Krepke roke ga zadržujejo. Psovke letijo raz krov na breg do moža, ki maha grozeče in vpije. Mate mu pokaže dolga ušesa, zadržuje besnega Adrijana: »Pusti ga, naj se iztogoti. Prišel je na Rab, da odvede tebe, mi pa smo mu odvedli ladjo, vso pripravljeno za dolgo pot. Ali ni to najlepše maščevanje? Mi gremo po zaklad, njega bodo pa izteknile straže in ga izročile mestu.«

»Djokovič!« se je tresel Adrijan, pa saj mi ne bo odšel. Glej! Skočil je v morje in plava za nami.«

(Dalje.)



Ksaver Meško:

V sveti noči.

Oj čudo, oj čudo, nebo žari,
kot ni še žarelo nikoli.
In angel blesteč iz nebes hiti
na zemske nižave nizdoli.

Prinaša pastircem naznanilo:

»Nocoj se vam božje je Dete rodilo —
o slava v višavah Bogu!«

In vsi zavzeti pastirci hitijo
na hrib, v hlev betlehemski.
In že pred Detetom ponižno klečijo
in zro mu v obraz ves nadzemski.

In z njimi poklekнем in molim še jaz:

»O Jezušček, naj Ti le gledam v obraz,
in srce bo polno miru.«